

Vatten

I slutet av juli hade simskolan som vanligt sin avslutning. Jag hade inte lärt mig simma den här sommaren heller. Men jag hade en bra idé för simskolans avslutning. I år skulle det inte märkas att jag inte kunde simma.

På avslutningsdagen skulle vi simskolebarn samlas i en vik en liten bit bort från simskolans brygga. Vid bryggan samlades föräldrar, syskon och kanske någon mormor eller farmor. På själva bryggan stod fröken med en stor påse godis. Alla kunde se oss klart där borta i viken och fröken skulle ge oss en signal i sin blåspipa när det var dags att börja simma. Det här året hade vi en ovanligt söt och snäll fröken, som jag tror hette Gunilla.

Det kändes pirrigt på ett bra sätt när vi stod i viken och väntade. Vattnet var varmt och skönt runt fötterna. När pipsignalen hördes, sprang vi ut i vattnet tills det var så djupt att vi kunde simma. Jag hade provat flera dagar tidigare hur djupt vattnet var på hela sträckan. Min idé var att gå med händerna på botten hela vägen. Jag blev glad när jag märkte att det gick nästan hela vägen. På en liten sträcka skulle jag behöva gå på botten.

Min plan fungerade ganska bra. Jag tyckte själv att jag gjorde vackra bentag. Torrsimmet hade alltid varit på favoritstund på simskolan. Men det var jobbigare än jag trott att gå med händerna på botten. Mina kamrater var långt framför mig efter en kort stund. Jag såg deras våta huvuden som guppade på vågorna. Men ingenting fick mig att ända på mitt beslut.

Jag stretade på med händerna på botten och ordentliga bentag. Så småningom, långt efter mina kamrater, kom jag fram till bryggan. Fröken sa att jag varit duktig och jag fick välja några godisar från hennes påse.

Jag kände mig nöjd och gick upp till filten där mamma satt. Hon hade dukat fram kaffe och saft men tittade inte på mig. Hennes ansikte var stängt och ögonen mörka.

- Såg du att jag gick på händerna? frågade jag
- Så klart, det såg alla? svarade mamma med rösten som gjorde mig tyst. Ändå var jag lite nöjd.

Några veckor senare badade jag i den stora Vänern på semestern. Bara pappa och jag var nere vid stranden. Jag gick ut i vattnet ända till hakan och vände mig om för att öva simtagen in mot stranden. Då hände något jag aldrig förut upplevt när jag övat i simskolan. Vattnet liksom lyfte mig och jag kunde ligga i det. Armar och ben rörde sig precis som jag lärt mig. Men det tunga och jobbiga var över. Det kändes som om vattenhänder ber mig framåt, lagom djupt under ytan.

- Pappa, pappa, jag kan simma! skrek jag
- Tyst, någon kan höra dig, viskade pappa

Jag funderade länge varför ingen fick höra när något så underbart hänt. För mig öppnades en ny epok med simkunigheten. Hela sommaren levde vi barn i vattnet. På morgonen packade vi cykelkorgen med saft, bullar och en filt att sitta på. Somliga barn hade badkläder att byta med när en blev våt. Men de flesta av oss var klädda i en badkläder hela dagen.